

Työläislapsia, joista tuskin yksikään saisi "palkintoa," jos vietäisiin porvareille tavanmukaisiin lapsinäytelyihin, sillä melkein jokaisen, näistä lapsista, kasvopiiirteekin osoittavat puutteen lyöneen leimansa.

LAPSITYÖVOIMAN RIISTO JA SEN LOPETTAMINEN

AIKKEEN siihen, mitä tämän maan porvarillisessa sanomistossa on sanottu Saksan, Venäjän tai jonkun muun Europan maan työläislapsien kohtalosta, joksikin paikalle sopii tuo vanha sananparsi: "kun muutat nimen, niin se puhuu itsestäsi." Sillä tuskin missään maassa, koko maailmassa, jollemme ota huomioon Japania, Kiinaa tai mahdollisesti joitakin muita taloudellisesti takaperoisella tasolla olevia maita, on työssä käypiin työläisiin suhteellisesti verraten enempi lapsityöläisiä kuin tässä, teeskennellen sivistyksestään ja työläistensä hyvinvoinnista kerskuvassa maassa. Virallisiksikin julistettujen tilastojen mukaan tässä maassa on yli kahden miljoonan lapsityöläisiä. Näihin ei lasketa sellaisia, jotka työskentelevät kotiensa nurkissa tai pelloilla vanhempainsa apuna, omissa taloustoissa. Vaan ainoastaan sellaiset, jotka tekevät suoranaista palkkatyötä eli ovat tuottavasti teollisuuden palveluksessa.

Näiden lapsityöläisten asema luonnollisesti on kaikkea muuta vaan ei siedettävää. Useissa tapauksissa heidän täytyy suorittaa tehtäviä, jotka olisivat kyllin, liiankin, suurta energiaa kysyviä aikuisille ja täydellisesti terveille sekä työkuuntoisille ihmisille. Kun joku porvarillisinkin sanomaleh-

den kirjeenvaihtaja sanoo, että joittenkin tämän maan lapsityöläisten täytyy suorittaa tehtäviä, joita voidaan verrata teräsmyllyjen töihin, niin se sinänsä jo riittää selittämään näiden työläislapsien kohtalon. Monissa valtioissa on ammattilaisten työpäivä kahdeksan tuntinen, virallisesti tunnustettuna, mutta näissä samoissa valtioissa saavat lapsityöläiset tehdä kymmenen tunnin ja vielä sitäkin pitempiä työpäiviä. Tämä luonnollisesti johtuu visseistä syistä, jotka pohjaltaan perustuvat työläisten järjestyneeseen taistelukykyyn, eikä minkäänlaisiin, lakiasäätävistä laitoksista alkunsa saaneisiin seikkoihin. Myöhemmin palaamme tähän seikkaan.

Melkein kaikissa Europan maissa on voimassa jonkinlaisia laillisia määräyksiä, jotka tavalla tai toisella säännöstelevät lapsityövoiman käyttämistä. Tietääksemme siellä myös näitä laillisia määräyksiä noudatetaan paremmin kuin tässä maassa. Kahdessatoista Europan maista on voimassa lait, jotka kieltävät käyttämästä palkkatyöläisinä alla neljäntoista ikävuoden olevia nuorukaisia. Mutta tässä, kapitalistisen tekopyhyyden ja rikkouden maassa, ei ole minkäänlaista kansallista eli koko maata käsittävää lakia, joka kieltäisi tai säännösteleisi lapsityövoiman käyttämisen. Joissa-

kin valtioissa on nimellisesti lait, jotka tavalla tai toisella määrittelevät lapsityövoiman käyttämisen, jos niitä noudatettaisiin. Mutta ei noudateta. Siis tässä, kuten muissakin tapauksissa, pitää paikkansa tässä maassa yleensä vallalla oleva lakien noudattamistapa: jos lait jollain tavalla loukkaavat työnantajain etuja, niin älköön niitä noudatettako. Ja jos ne tavalla tai toisella suojelisivat työläisiä, niin älköön niitä noudatettako. Mutta, jos niiden avulla jotenkin voidaan rajoittaa ja jarruttaa työläisten luokkapyrkimyksiä, niin katsottakoon, että jokainen lakitekele tulee prikulleen käytetyksi, niiden kirjaimellisessa ja vieläpä yksilöiden käsitteisiin sekä tulkin-tatapaan perustuvissa muodoissa.

Parhaillaan tässä maassa jotkut vissit ainekset toimivat saadaksensa perustuslakeihin määräyksen, joka rajoittaisi lapsityövoiman käyttämistä. Nämä ainekset suurimmalta osalta toimivat humanistisista vaikuttimista johtuen. Luonnollisesti ei voida varmuudella väittää, josko he onnistuvat saamaan suunnitelmaansa mukaisen lain tai ei. Kuitenkin voidaan varmuudella väittää, että sillä ei tule olemaan suurtaakaan käytännöllistä merkitystä, vaikka sellainen onnistuttaisiin saamaan. Onhan ilmeistä, että edes niitäkään lakeja, jotka nykyään nimellisesti ovat voimassa useissa eri valtioissa, ei noudateta. Yleensä nämä lait ovat verrattain puutteellisia ja vähämerkityksellisiä, mutta kaikkesta siitä huolimatta niitä ei noudateta. Kuinka siis voitaisiin olettaa, että sellaista lakia, joka tulisi olemaan näitä eri valtioiden lakeja tehoisampi, s. o. työnantajille vahingollisempi, tul-taisiin noudattamaan? Ei millään tavalla. Myönnettäköön, että jos nämä humanistisista vaikuttimista toimivat ainekset saisivat lapsityövoiman käyttämistä määrittelevän lain perustuslakeihin, niin sillä tulisi olemaan propagandaan vaikuttava merkitys. Tässä lienee koko suunnitelman perustarkoitus. Näettekö, sitten voitaisiin selittää, että "meillä on näin ja näin hyvä laki tässäkin kysymyksessä". Kokonaan toinen asia on, josko näitä lakeja noudatetaan ja vaikka noudatettaisiinkin, niin onko niillä merkitystä.

Kenenkään ei tarvitse vaivata itseään sillä uskolla, että kapitalistisen yhteiskunnan puitteissa laaditut lait auttavat lapsityövoiman käyttämisen lopettamiseen määrävästi, jollei ole vissit taloudelliset tekijät, jotka pakottavat eli siihen edellyttävät. Muutama aika sitten Yhdysvaltain ylioikeuden toimesta perustuslakivastaiseksi tuomittu ja sitten hävitetty lapsityövoiman

käyttämistä määrittelevä liittohallituksen lakitekele voitaisiin ottaa esimerkiksi. Sen hävittämisestä on pidetty aikamoista melua. Tosiasiallisesti se koski suoranaisesti vain 150,000 lapsityöläistä ja silloin, viralliseksi tunnustettujen tilastojen mukaan, tässä maassa oli hyvän joukon toista miljoonaa lapsityöläistä. Eräs hyvin tunnettu porvarilehden kirjeenvaihtaja avoimesti myönsi, että kyseessä oleva laki perin vähän, jos ollenkaan, rajoitti niidenkin lapsien riistämistä, joita se suoranaisesti koski.

Alumpana mainitsimme, että Europan maissa yleensä on paremmat lapsityövoiman käyttämistä koskevat lait, kuin tässä maassa ja että niitä huolellisemmin noudatetaan. Tämä suinkaan ei johdu siitä, että europalaiset kapitalistit olisivat parempia lainkuulijoita, kuin tämän maan. Eikä myöskään siitä, että europalaiset lainvalvojat olisivat moraalisempia ja tarmokkaampia, kuin tämän maan. Kaikki tämä yksinkertaisesti johtuu siitä, että europalaiset työläiset ovat paremmin eli suurilukuisemmin järjestyneet, kuin amerikalaiset työläiset. He voivat taloudellisten järjestöinsä kautta pakoittaa työnantajat noudattamaan lakeja. Myös he voivat taloudellisen voimansa kautta vaikuttaa siihen suuntaan, että lainlaadinnalliset laitokset joutuvat laatimaan lakeja, jotka tavallaan suojelevat työläisiä.

Edellä myös mainitsimme, että joissakin valtioissa, joillakin alueilla, ammattilaiset ja mahdollisesti joissakin tapauksissa tavalliset sekatyöläiset työskentelevät vain kahdeksan tunnin työpäiviä, mutta lapsityöläisten täytyy tehdä kymmenen tunnin työpäiviä ja sitäkin pitempiä. Tämä suinkaan ei johdu siitä, että noiden valtioiden tai alueiden työnantajat eivät haluaisi teettää näillä aikuisilla työläisillä yhtä pitkiä työpäiviä, kuin lapsityöläisilläkin. Vaan se johtuu siitä, että työläiset ovat järjestynyt, tä voimaansa käyttäen pakottaneet työnantajat myöntämään heille kahdeksan tunnin työpäivän. Siis aina vain tuo taloudellinen voima tunkeutuu esille ja ilmenee vaikuttavana tekijänä.

Siksipä, jos tämän maan työväenluokan jäsenet ja muut humanistisista vaikuttimista toimivat yksilöt sekä ryhmät mielivät rajoittaa lapsityövoiman käyttämistä ja sen kokonaan hävittää, niin heidän täytyy yksinkertaisesti kyetä käyttämään työläisten taloudellista voimaa pakottavassa mittakaavassa. Tätä tekijää kuitenkin ei voida käyttää ennen kuin työläiset järjestyvät paremmin kuin he nykyään ovat järjestyneitä.

Nuoria työläisiä, jotka ovat oppimassa kenkäinkorjaajain ammattia. Näittenkin nuorurukaisten tulisi olla koulussa, mutta sen sijaan, että olisivat koulussa, he ovat tuottamassa liikevoittoa jollekin "rajasuutarille", vaikkakin oppilaiden nimellä.

Useimmissa tapauksissa lapset joutuvat työhön vanhempainsa suostumuksella. Siis jotkut voivat sanoa, että miksi vanhemmat laskevat lapsensa työhön? Se suinkaan ei tapahdu vanhempain ilkeämielisyydestä tai ahneudesta, kuin perin harvoissa tapauksissa. Niin harvoissa, että sellaisia tapauksia ei kannata ottaa huomioon ollenkaan. Kaikki vanhemmat kai rakastavat lapsiaan ja haluaisivat antaa niille parhaan mahdollisen kasvatuksen. Vanhemmat sallivat lapsensa mennä palkkatyöhön yksinkertaisesti siitä syystä, että ei ole mitään muuta keinoa valittavana jokapäiväisen toimeentulon hankinnassa. Epäilemättä monet vanhemmat joutuisivat katsomaan eli näkemään lapsensa kuolevan nälkään, jos eivät sallisi heidän mennä palkkatyöhön. Luonnollisessa tilassa olevat eläimetkin suojelevat itseänsä ja jälkeläisiänsä. Tottakai ihmiset tekevät samoin. Juuri tämä jälkeläistensä suojelemisvaisto, säilyttämiskaivo, kannustaa vanhempia silloin, kuin he sallivat lapsensa palkkatyöhön. He oivaltavat, että heidän lapsensa kuolevat nälkään, jollei ole ravintoaineita. Mahdollisesti heidän lapsensa kuolevat ennenaikaisella tavalla palkkatyössä raataissaan, mutta kuitenkin se tapahtuu hitaammin ja vaikeammasti ymmärrettävällä tavalla.

Lapsityövoiman käyttäminen voidaan poistaa vain siten, että työläisvanhemmille

taataan sellaiset toimeentulomahdollisuudet, että heidän ei tarvitse laskea lapsiansa palkkatyöhön, paremmin kuin muuhunkaan näiden ruumiillista terveyttä ja kehittymismahdollisuuksia jarruttaviin tehtäviin. Nykyään saavat miljoonat työkuuntoiset työläiset kävellä joutilaina, koska ei ole työtä saatavissa. Samalla ajalla miljoonat lapset saavat raataa tehtaissa, kaivoksissa, pelloilla ja muissa hikipajoissa, sen sijaan, että olisivat kouluissa, oppimassa ihmiskunnalle hyödyllisiä ja välttämättömiä tieteitä ja taiteita. Kaunis yhteiskunta. Siitä kunnia lankeaa nykyiselle vallassa olevalle luokalle.

On turhaa olettaa ja toivoa, että lapsityövoiman riistäminen tulee poistetuksi lakien laadinnan ja moraalisten vaikuttimien kannustamana. Se voidaan rajoittaa ja poistaa vain siten, että työläiset järjestävät, ollaksensa kykeneviä hankkimaan itselensä ja perheellensä niin hyvän toimeentulon, jottei tarvitse myöntää lapsiansa palkkatyöhön. Jokaisen työläisvanhemman velvollisuus on vointinsa mukaan pyrkiä taistelemaan itsensä ja jälkeläistensä turvaamisen puolesta. Tämä taistelu voi tapahtua parhaiten ja ainoastaan siten, että järjestetään. I. W. W. pyrkii järjestämään työläisiä luokkana, jotta nämä tulisivat kykeneviksi nostamaan elämäntasonsa. Joittenkin ammattialain työläisten elämäntason nouseminen ei nosta koko työväenluokan jäsenten elämäntasoa. Päinvastoin. Jos joku ammattiala järjestyneen voimansa kautta kykenee nostamaan elämäntasonsa, niin useissa tapauksissa tuohon nostamiseen tarvittut aineelliset edellytykset riistetään eli vähennetään taloudellisesti kovempiosaisen ja järjestymättömien elämäntasosta. Kapitalistiluokan jäsenet, työnantajat, eivät niin vain hevillä luovuta liikevoitoistaan edes pientäkään osaa. Mutta kylläkin voivat luovuttaa joillekin työväenluokan osille entistä enempi palkkaa, jos voivat samalla laskea toisten työläistensä palkkoja. Tällainen menettely on työnantajille hyödyllistäkin, sillä siten voidaan pitää työväenluokan jäsenet erilaisissa kerrostumissa ja hajanaisina. Yhtykää I. W. W.:hen. Se pyrkii taistelemaan koko työväenluokan etujen puolesta, eikä vain työväenluokan murto-osien, eli n. k. kermakerroksen puolesta.

